

Zadeva C-334/20**Predlog za sprejetje predhodne odločbe****Datum vložitve:**

23. julij 2020

Predložitveno sodišče:

Veszprémi Törvényszék (Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

20. julij 2020

Tožeča stranka:

Amper Metal Kft.

Tožena stranka:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

[...] (ni prevedeno)

Veszprémi Törvényszék (županijsko sodišče v Veszprému, Madžarska)

[...] (ni prevedeno)

V upravnem sporu v davčni zadevi, sproženem na predlog družbe **Amper Metal Kft.** [...] (ni prevedeno) Dunaújváros, Madžarska [...] (ni prevedeno)), **tožeča stranka**, proti **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska) ([...] (ni prevedeno) Székesfehérvár, Madžarska [...] (ni prevedeno)), **tožena stranka**, je Veszprémi Törvényszék (županijsko sodišče v Veszprému) sprejelo ta

Sklep

To sodišče [...] (ni prevedeno) začne postopek predhodnega odločanja in Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predloži ti vprašanji:

1. Ali je člen 168(a) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: Direktiva o DDV) treba ali mogoče razlagati tako, da na podlagi te določbe zaradi izraza „uporabljajo“, vsebovanega v njej, ni mogoče zavrniti odbitka DDV za

transakcijo, ki spada na področje uporabe Direktive o DDV, ker po presoji davčne uprave storitev, ki jo je v transakciji med neodvisnima strankama opravil izdajatelj računa, ne „prispeva“ k obdavčljivi dejavnosti prejemnika računa, ker:

- je vrednost storitve (oglaševalska storitev), ki jo je opravila stranka, ki je račun izdala, nesorazmerna glede na korist (promet/povečanje prometa), ki jo je ta storitev imela za njenega prejemnika, ali
- ta storitev (oglaševalska storitev) za njenega prejemnika ni ustvarila nobenega prometa?

2. Ali je člen 168(a) Direktive o DDV treba ali mogoče razlagati tako, da je na podlagi te določbe mogoče zavrniti odbitek DDV za transakcijo, ki spada na področje uporabe Direktive o DDV, ker je po presoji davčne uprave storitev, ki jo je v transakciji med neodvisnima strankama opravil izdajatelj računa, nesorazmerne vrednosti, ker je ta storitev (oglaševalska storitev) glede na primerljivo storitev oziroma storitve draga in precenjena?

[...] (ni prevedeno) [postopkovne določbe nacionalnega prava]

Obrazložitev

I. Dejansko stanje

Postopek pred prvostopenjskim davčnim organom in izdana odločba

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága (nacionalni davčni in carinski urad, davčni in carinski direktorat za županijo Fejér, Madžarska; v nadaljevanju: prvostopenjski davčni organ) je opravil naknadni nadzor nad obračuni DDV za davčno obdobje med 1. januarjem in 31. decembrom 2014, na podlagi katerega je izdal odločbo [...] (ni prevedeno) (v nadaljevanju: prvostopenjska odločba), s katero je v breme tožeče stranke kot davčne zavezanke ugotovil razliko v davku iz naslova DDV v višini 12.960.000 forintov (HUF), ki jo je v celoti opredelil kot davčni dolg; na tej podlagi je tožeči stranki naložil davčno globo v višini 3.240.000 HUF in dodatek za zamudo v višini 868.000 HUF, ter ji naložil plačilo teh zneskov.

Prvostopenjski davčni organ je v obrazložitvi odločbe v zvezi z dejanskim stanjem ugotovil, da je tožeča stranka kot stroške upoštevala zneske na skupaj 12 računih, ki jih je družba Sziget-Reklám Kft. izdala leta 2014 in so se vsi glasili na neto znesek 4.000.000 HUF in – po povečanju tega zneska za 27 % DDV – na bruto znesek 5.080.000 HUF, ter da je na njihovi podlagi odbila DDV.

V skladu s pogodbo o opravljanju storitev in sodelovanju, ki jo je tožeča stranka dala na razpolago za nadzor davčne uprave, se je družba Sziget-Reklám Kft. kot ponudnik storitev zavezala za nameščanje reklamnih napisov naročnika, in sicer tožeče stranke, v velikosti 30 x 10 cm na obe strani dirkalnega avtomobila

tekmovalca, ki ga je za dirke v sezoni 2014 Magyar Gyorsasági Bajnokság [madžarsko hitrostno tekmovanje] kvalificiral pogodbeni partner izvajalca. Cena storitve za celotno trajanje pogodbe je bila 48.000.000 HUF brez DDV, ki sta jo stranki redno obračunavali.

Prvostopenjski davčni organ je na podlagi dokumentov kazenskega postopka, ki mu jih je dal na voljo Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél- Dunántúli Bűnügyi Igazgatósága (nacionalni davčni in carinski urad, kazenski direktorat za južno Podonavje, Madžarska), vključno z izvedenskima mnenjema sodnih izvedencev za davke in prispevke ter za oglaševanje, pridobljenimi med kazensko preiskavo, v zvezi s pogodbo o opravljanju storitev in sodelovanju, sklenjeno med tožečo stranko in družbo Sziget-Reklám Kft., v bistvu prišel do teh ugotovitev:

- plačilo v višini 48.000.000 HUF brez DDV je nesorazmerno visoko, ker so bile za isto storitev sklenjene tudi pogodbe po nižji ceni;
- pogodba je goljufiva, ker je njen predmet komaj dejanska storitev;
- pogodbeni znesek je nesorazmeren tudi zato, ker ta izdatek nima nobene oglaševalske vrednosti ali poslovnega donosa; tožeča stranka bi lahko dejansko oglaševalsko vrednost dobila z veliko nižjimi stroški;
- prodajalci oziroma ponudniki natančno vedo, kdo izmed potencialnih poslovnih partnerjev – tovarne papirja, delavnice za vroče valjanje in drugi industrijski obrati – bi lahko bili kupci ali naročniki; če tega ne vedo, jim noben oglas ne bo pomagal, saj stranke odločitev ne sprejemajo na podlagi avtomobilskih oglasov, ampak na primer glede na ceno, kakovost, rok dobave ali fleksibilne plačilne pogoje; na podlagi tega je mogoče ugotoviti tudi, da je bilo vnaprej mogoče vedeti, da so bili ti stroški dejavniki, ki so ustvarjali izgubo in od katerih ni bilo mogoče pričakovati nobenega povečanja poslovnega donosa.

Glede na zgornje ugotovitve in na podlagi izvedenskih mnenj je prvostopenjski davčni organ ugotovil, da storitev oglaševanja športnih avtomobilov, ki jo je družba Sziget-Reklám Kft. zaračunala tožeči stranki, ni bil strošek, povezan z obdavčljivo pridobitno dejavnostjo tožeče stranke.

V zvezi s tem se je prvostopenjski davčni organ skliceval na naslednje zakonske določbe.

Člen 119(1) az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon št. CXXVII iz leta 2007 o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: zakon o DDV), v skladu s katerim če zakon ne določa drugače, pravica do odbitka davka nastane v trenutku, ko je treba obračunati davek, ki ustreza vstopnemu davku (člen 120), vključno če se znesek vstopnega davka izračuna v skladu z določbami člena 196/B(2)(a).

Člen 120(a) zakona o DDV, na podlagi katerega ima davčni zavezanec – ki deluje kot tak – če uporablja ali drugače izkorišča blago ali storitve za obdavčljive dobave blaga ali obdavčljivo opravljanje storitev, pravico od davka, ki ga dolguje, odbiti davek, ki ga je obračunal drug davčni zavezanec – vključno z osebami ali organizacijami, ki so zavezane za poenostavljen davek od dohodka pravnih oseb – v zvezi s pridobitvijo blaga ali uporabo storitev.

Člen 8(1)(d) a társasági adóról és az osztalék adóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (zakon št. LXXXI iz leta 1996 o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend; v nadaljevanju: zakon o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend), na podlagi katerega se poslovni izid pred obdavčitvijo poveča za zneske, ki so bili obračunani kot stroški ali izdatki in so bili upoštevani za zmanjšanje tega izida – vključno z amortizacijo neopredmetenih ali opredmetenih sredstev – ki niso povezani s podjetniško ali pridobitno dejavnostjo, zlasti glede na določbe priloge št. 3.

V skladu s točko 4 priloge št. 3 k zakonu o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend [se za namene uporabe člena 8(1)(d) za stroške ali izdatke, ki niso nastali v okviru poslovne dejavnosti, šteje zlasti:] plačilo (v celoti ali delno) za storitev, ki presega 200.000 HUF brez DDV, če je mogoče na podlagi okoliščin (kot so zlasti poslovna dejavnost davčnega zavezanca, njegov promet, vrsta storitve ali plačilo za to storitev) nedvoumno ugotoviti, da je koriščenje storitve v nasprotju z zahtevami razumnega gospodarjenja; plačila za storitve, prejete od iste osebe iz istega naslova v davčnem letu, se upoštevajo skupaj.

Prvostopenjski davčni organ je v zvezi z zadnjenavedeno zakonsko določbo poudaril, da zakon o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend ne vsebuje opredelitve pojma razumnega gospodarjenja, zato je mogoče vsebino te zahteve izpeljati iz upoštevne sodne prakse; razlaga zahteve po razumnem gospodarjenju z vidika davčnega prava ni enaka civilnopravni vsebini tega temeljnega načela, ki je bila prav tako razvita v sodni praksi. V skladu z ustaljeno sodno prakso v zadevah s področja davčnega prava je treba za utemeljitev razumnega gospodarjenja in povezanosti s pridobitno dejavnostjo dokazati dve okoliščini:

- najprej, da se je gospodarski dogodek, v zvezi s katerim je bilo opravljeno plačilo, dejansko uresničil in da sta bila dana storitev in posledično plačilo zanjo povezana s podjetniško oziroma pridobitno dejavnostjo davčnega zavezanca;
- poleg tega je treba preučiti še, ali so bili nastali stroški očitno in nesorazmerno pretirani.

V zvezi s tem je prvostopenjski davčni organ ugotovil, da so bile nalepke, to je oglasi, sicer prilepljene na dirkalne avtomobile, ki so sodelovali na avtomobilskih dirkah, vendar pa tožeča stranka, kot je to nedvoumno potrjeno s skladnima izvedenskima mnenjema, od transakcije ni imela nobene koristi, tako da ta ni bila

povezana z njeno pridobitno dejavnostjo. Poleg tega je plačilo za oglaševalsko storitev, ki jo je koristila tožeča stranka, nesorazmerno presehalo običajno tržno ceno, zato je tudi v nasprotju z zahtevo po razumnem gospodarjenju.

Na podlagi zgornjih preudarkov je prvostopenjski davčni organ ugotovil, da storitev, obračunana kot strošek, ni bila gospodarsko razumna, da je ni bilo mogoče povezati s podjetniško ali pridobitno dejavnostjo tožeče stranke in da je po mnenju izvedencev njena oglaševalska vrednost ničelna, zato na podlagi zgoraj navedenih zakonskih določb DDV, naveden na računih, izdanih glede te storitve, ni mogoče odbiti. Ob upoštevanju elementov, ki so na voljo, je torej mogoče ugotoviti, da je tožeča stranka kot davčna zavezanka neupravičeno odbila DDV, naveden na računih, ki jih je izdala družba Sziget-Reklám Kft., ker v skladu s členom 120(a) zakona o DDV na podlagi dokazil o storitvi, ki z vidika njene pridobitne dejavnosti ni imela nobene vrednosti, ne bi bila upravičena do odbitka DDV, ki ji je bil zaračunan.

V teh okoliščinah je prvostopenjski davčni organ ugotovil, da mora tožeča stranka plačati DDV, ki je bil v njenem davčnem obračunu naveden kot odbitni DDV za storitve, prejete od družbe Sziget-Reklám Kft., ker je šlo za znesek DDV, uveljavljan na podlagi računov, izdanih za stroške, ki niso nastali v interesu podjetja.

Postopek pred drugostopenjskim davčnim organom in drugostopenjska odločba

Tožena stranka, ki je na podlagi upravne pritožbe, ki jo je vložila tožeča stranka, postopala kot drugostopenjski davčni organ, je z drugostopenjsko odločbo [...] (ni prevedeno) z dne 9. januarja 2019 (v nadaljevanju: drugostopenjska odločba) potrdila prvostopenjsko odločbo.

V skladu z obrazložitvijo drugostopenjske odločbe je prvostopenjski davčni organ pravilno ugotovil, da je tožeča stranka kot davčna zavezanka neupravičeno odbila DDV, naveden na spornih računih, ki jih je izdala družba Sziget-Reklám Kft., ker je bilo z izvedenskima mnenjema nedvoumno potrjeno, da je bilo poslovanje v zvezi s koriščenjem te storitve nerazumno. Iz tega izhaja, da tožeča stranka v skladu z določbami člena 120 zakona o DDV na podlagi dokazil o storitvi, ki z vidika njene pridobitne dejavnosti ni imela nobene vrednosti, ni bila upravičena do odbitka DDV, ki ji je bil zaračunan. Zato ugotovitve iz prvostopenjske odločbe, s katero je prvostopenjski davčni organ plačilo DDV, ki je bil v davčni napovedi naveden kot odbitni DDV, ki bremeni nabavo, ki se uveljavlja na podlagi računov, ki jih je tožeča stranka prejela od družbe Sziget-Reklám Kft. in so bili izdani za stroške, ki niso nastali v interesu podjetja, ni mogoče šteti za nezakonito.

Tožba v upravnem sporu

Tožeča stranka je v tožbi predlagala ugotovitev nezakonnosti in odpravo prvo- in drugostopenjske odločbe, ki ju je v celoti izpodbijala tako glede pravne podlage kot zneskov.

Po njenem mnenju merila, ki jih je upoštevala tožena stranka – torej da njeni izdatki za oglaševanje niso razumni in ne ustvarjajo poslovnega donosa, nimajo dejanske oglaševalske vrednosti in niso del pridobitne dejavnosti – nikakor niso povezana z možnostjo uveljavljanja pravice do odbitka DDV, saj je tak pristop popolnoma tuj temeljnemu načelom sistema davka na dodano vrednost.

V zvezi s pravico do odbitka davka se je sklicevala na več sodb Sodišča Evropske unije: sodba v zadevi C-107/10 (Enel Maritsa Iztok 3), točka 32, sodba v zadevi C-324/11 (Tóth), točke 23, 24 in 25, in sodba v zadevi C-376/02 („Goed Wonen“), točka 26.

Posebej se je sklicevala na sodbo v zadevi C-317/94 (Elida Gibbs) in navedla točki 26 in 27 te sodbe ter poudarila, da so bile ugotovitve iz te sodbe potrjene v več sodbah Sodišča, tako na primer v sodbi v zadevi C-285/10, točka 28, in v sodbi v združenih zadevah C-249/12 in C-250/12, točka 33. Tudi glede na vsebino teh sodb je štela za nedvoumno, da davčno osnovo pomeni plačilo, ki ga prodajalec dejansko prejme za dano transakcijo, kar pomeni, da se tožena stranka napačno sklicuje na „nesorazmernost vrednost“ kot na okoliščino za utemeljitev zavrnitve pravice do odbitka.

Poudarja, da v skladu s točkama 43 in 44 sodbe v zadevi C-118/11 skupni sistem DDV zagotavlja popolno nevtralnost glede obdavčenja vseh gospodarskih dejavnosti, ne glede na njihov namen ali rezultat, če so omenjene dejavnosti načeloma predmet DDV.

V zvezi s temi sodbami se sklicuje tudi na točke, navedene v teh sodbah: sodba v zadevi 230/87 (Naturally Yours Cosmetics), točka 16; sodba v zadevi 154/80 (Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats), točka 13; sodba v zadevi C-126/88 (Boots Company), točka 19; sodba v zadevi C-258/95 (Fillibeck), točka 13; sodba v zadevi C-404/99 (Komisija/Francija), točka 38; sodba v zadevi C-412/03 (Hotel Scandic Gåsabäck), točka 21, in sodba v združenih zadevah C-621/10 in C-129/11 (Balkan and Sea Properties), točki 43 in 44.

Tožeča stranka na podlagi navedenega meni, da se pravica do odbitka DDV lahko uveljavlja tudi, če so bili stroški davčnega zavezanca nerazumni ali neekonomični. Poudarila je, da je v obravnavanem primeru prišlo do prevalitve davka, ker je izdajatelju računa z bančnim nakazilom plačala izstopni davek, naveden na računih družbe Sziget-Reklám Kft. Navedla je, da je njena pravica do odbitka davka zagotovljena s členom 119(1) zakona o DDV, v skladu s katerim pravica do odbitka nastane, ko je treba določiti znesek davka, ki ga je treba plačati, ki ustreza znesku predhodno zaračunanega davka (člen 120).

Po njenem stališču je nedvoumno, da je zahteva „ali drugače izkorišča“ iz člena 120(a) zakona o DDV – torej da je pravico do odbitka mogoče uveljavljati le, če storitev davčnemu zavezancu prinaša korist, ki jo je mogoče konkretno ovrednotiti v denarju – v nasprotju s pravilom Skupnosti in zato v skladu z načeloma primarnosti prava Skupnosti in približevanja zakonodaj pomeni dodaten pogoj, ki ga ni mogoče uporabiti.

Trditve tožene stranke

Tožena stranka v odgovoru na tožbo predlaga zavrnitev tožbe v upravnem sporu, pri čemer vztraja pri pravnem stališču, zavzetem v obrazložitvi svoje odločbe, ki se izpodbija z navedeno tožbo.

Še naprej šteje, da je mogoče ugotoviti, da so bili stroški, nastali na podlagi računov, ki jih davčna uprava izpodbija, očitno in nesorazmerno pretirani, da je prejeta storitev gospodarsko nerazumna in je ni mogoče povezati s podjetniško ali pridobitno dejavnostjo ter da je v skladu z izvedenskima mnenjema brez oglaševalske vrednosti. V zvezi s tem je opozorila, da sta izvedenca, ki sta sodelovala v preiskavi, do sklepa, da morebitnih poslovnih partnerjev tožeče stranke k nakupu potrošniškega blaga ni mogoče motivirati s čustvenimi odločitvami, prišla glede na večletne izkaze poslovnega izida gospodarske družbe, ki je tožeča stranka, opredelitev in lokalno naravo storitve, ki jo ponuja na trgu, in podobe, ki je o njej dostopna na njeni spletni strani; tožeča stranka namreč deluje v sektorju električnih instalacij, pri obsežnejših projektih pa je mogoče izključiti nestrokovna naročila. V postopku izbire poslovnega partnerja so vplivni dejavniki cena, plačilni pogoji in načini dobave. V primeru tožeče stranke koristnost izdatkov ni bila potrjena niti z rezultati, zato sta oba izvedenca menila, da je bil prikaz firme tožeče stranke na nalepkah na vozilih, ki so se udeleževala avtomobilskih dirk, brez vrednosti.

Tožena stranka meni, da temeljno načelo sistema davka na dodano vrednost ni bilo kršeno, ker so okoliščine, na katere se nanaša tožba v upravnem sporu – nerazumnost, neobstoj oglaševalske vrednosti in povezave s pridobitno dejavnostjo – vsekakor upoštevne v okviru presoje nezakonitosti pravice do odbitka davka.

Zato je štela, da je stališče tožeče stranke, da se pravica do odbitka DDV lahko uveljavlja tudi, če stroški davčnega zavezanca niso niti razumni niti ekonomični, popolnoma napačno; Poudarila je, da neobstoj gospodarske racionalnosti preprečuje uveljavljanje pravice do odbitka DDV in da tudi nerealno plačilo povzroči vsebinsko neverodostojnost računa. Za zakonit odbitek davka mora med pridobitvijo in obdavčeno gospodarsko dejavnostjo obstajati takojšnja in neposredna povezava, brez katere pravice do odbitka ni mogoče uveljavljati.

Tožena stranka je nadalje navedla, da člen 80(1) Direktive o DDV nedvoumno in izčrpno določa pogoje, ki morajo biti izpolnjeni za to, da lahko država članica v zakonodaji določi možnost poprave davčne osnove transakcije. To torej pomeni,

da če davčna osnova ni realna, se lahko z zakonodajo držav članic davčna osnova, navedena na računu, prilagodi, kot se je zgodilo v tej zadevi.

Pravni okvir

1. Pravo Unije

Člen 168(a) Direktive o DDV določa, da dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan plačati, DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec.

Člen 80(1) Direktive o DDV določa: „Da se prepreči davčna utaja ali izogibanje plačilu davka, lahko države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da je glede dobave blaga ali opravljanja storitev, v primerih, ko med dobavitelji ali ponudniki in prejemniki obstajajo družinske ali druge tesne osebne vezi, upravne, lastniške, članske, finančne ali pravne vezi, kakor jih opredeljuje država članica, davčna osnova enaka tržni vrednosti, to lahko storijo v naslednjih primerih:

- (a) ko je plačilo nižje od tržne vrednosti in naročnik dobave nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177;
- (b) ko je plačilo nižje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177 ter za dobavo velja oprostitev po členih 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, 378(2), 379(2) ali členih 380 do 390b;
- (c) ko je plačilo višje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177.

Za namene prvega pododstavka lahko pravne vezi vključujejo tudi odnos med delodajalcem in zaposlenim, družino zaposlenega ali drugimi osebami, tesno povezanimi z zaposlenim.“

2. Madžarsko pravo

Zakonske določbe, ki so deloma že bile navedene v točki dejanskega stanja:

Člen 119(1) zakona o DDV, v skladu s katerim torej če zakon ne določa drugače, pravica do odbitka davka nastane v trenutku, ko je treba obračunati davek, ki ustreza vstopnemu davku (člen 120), vključno če se znesek vstopnega davka izračuna v skladu z določbami člena 196/B(2)(a).

Člen 120(a) zakona o DDV, na podlagi katerega ima davčni zavezanec – ki deluje kot tak – če uporablja ali drugače izkorišča blago ali storitve za obdavčljive dobave blaga ali obdavčljivo opravljanje storitev, pravico odbiti od davka, ki ga

dolguje, davek, ki ga je obračunal drug davčni zavezanec – vključno z osebami ali organizacijami, ki so zavezane za poenostavljen davek od dohodka pravnih oseb – v zvezi s pridobitvijo blaga ali uporabo storitev.

Člen 8(1)(d) zakona o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend: poslovni izid pred obdavčitvijo se poveča za zneske, ki so bili obračunani kot stroški ali izdatki in so bili upoštevani za zmanjšanje tega izida – vključno z amortizacijo neopredmetenih ali opredmetenih sredstev – ki niso povezani s podjetniško ali pridobitno dejavnostjo, zlasti glede na določbe priloge št. 3.

Točka 4 priloge št. 3 k zakonu o davku od dohodkov pravnih oseb in o davku od dividend: Za namene uporabe člena 8(1)(d) se za stroške ali izdatke, ki niso nastali v okviru poslovne dejavnosti, šteje zlasti: plačilo (v celoti ali delno) za storitev, ki presega 200.000 HUF brez DDV, če je mogoče na podlagi okoliščin (kot so zlasti poslovna dejavnost davčnega zavezanca, njegov promet, vrsta storitve ali plačilo za to storitev) nedvoumno ugotoviti, da je koriščenje storitve v nasprotju z zahtevami razumnega gospodarjenja; plačila za storitve, prejete od iste osebe iz istega naslova v davčnem letu, se upoštevajo skupaj.

Obrazložitev vprašanj, ki ju je postavilo predložitveno sodišče:

Kot je navedla tožeča stranka, je osrednja točka tega spora odgovor na vprašanje, ali ima davčni zavezanec, ki opravlja izključno obdavčeno dejavnost, pravico do odbitka davka le, če lahko objektivno, s konkretnimi elementi dokaže „koriščenje“ storitve, ki mu je bila opravljena (v obravnavanem primeru oglaševalska storitev).

Predložitveno sodišče meni, da to vprašanje v tej zadevi pridobi poseben pomen tudi zato, ker v zvezi s pravico do odbitka davka člen 168(a) Direktive o DDV vsebuje le izraz „uporablajo“, medtem ko je za razliko od zadnjenaavedene določbe v členu 120(a) zakona o DDV poleg izraza „uporablja“ naveden tudi izraz „drugače izkorišča“, v madžarščini pa izkoriščanje pomeni uporabo, ki privede do rezultatov, učinkovito in donosno rabo.

Glede na navedeno je treba za rešitev spora vsekakor razjasniti: ali je treba z vidika odbitnosti davka uspešnost in dokazljivo donosnost – torej korist – razlagati tako, da spadajo pod pojem „uporaba“ iz Direktive o DDV, se pravi, da pomenijo nujen pogoj za uresničitev „uporabe“ v smislu člena 168(a) Direktive o DDV; na ta način je razlaga prava Unije, za katero prosi predložitveno sodišče, povezana z dejanskim stanjem in predmetom spora o glavni stvari.

Sodbe Sodišča, na katere se sklicuje tožeča stranka, ali njihovi odlomki, na katere opozarja, pa se konkretno ne nanašajo na to vprašanje niti se ga ne dotikajo. V točki 32 sodbe v zadevi C-107/10 je navedeno, da se pravica do odbitka davka izvede takoj za vse davke, ki so bili naloženi na vstopne transakcije; v bistvu enako velja za točko 24 sodbe v zadevi C-324/11, ki se je nanašala na načelo davčne nevtralnosti; podobno se tudi točka 26 sodbe v zadevi C-376/02 in točka 43 sodbe v zadevi C-118/11 nanašata na načelo davčne nevtralnosti. S

sodbami, izdanimi v zadevah C-317/94 (Elida Gibbs) in C-285/10, v združenih zadevah C-249/12 in C-250/12, v zadevi C-412/03 ter v združenih zadevah C-621/10 in C-129/11, je bila obravnavana davčna osnova in ugotovljeno, da je subjektivna. (Sodbe, izdane v zadevah 154/80, 230/87, C-126/88, C-258/95 in C-404/99, se zaradi svojega datuma razglasitve – 5. februar 1981, 23. november 1988, 27. marec 1990, 16. oktober 1997 in 29. marec 2001 – logično še niso mogle nanašati na Direktivo o DDV).

Po mnenju predložitvenega sodišča torej odgovorov na vprašanja, postavljena v tem sklepu, ni mogoče jasno izpeljati iz sodb, ki jih navaja tožeča stranka, ker imajo te različen predmet.

Glede na navedeno je predložitveno sodišče presodilo, da je treba za rešitev spora začeti postopek predhodnega odločanja pred Sodiščem [...] (ni prevedeno) [postopkovni elementi nacionalnega prava].

Veszprém, 20. julij 2020

[...] (ni prevedeno) [podpisi]